

Между туй Сосій са връщаше въ къщи гѣвненъ.

— Сведникъ ! азъ сведникъ ! тѣй мърморяше той. Проклетъ езыкъ има този Салустій ! Нищо не е ако ми думаше лъжець или влѣхва, но сведникъ ! и най широкійгъ стомахъ не може да смѣле тѣзи дума. Лъжець лже за своя утѣха, и влѣхвата краде за интереса си и въ двата тѣзи случая, въ които чловѣцитѣ работятъ лукавщины за себеси, намѣрвамъ една искра отъ честь и отъ философія, и дѣлото са основава на начала и е щогодѣ гордо. Но който са занимава въ званіето което поменж Салустій той са поти за спокойствието на другитѣ, той е отрепка о която са отрывать другитѣ ! туй званіе е отвратително и на найдолнитѣ хора. Сведникъ ! подобръ да бѣ ма нарекълъ отцеубійць ! но той бѣше омаанъ отъ питіята, горкійтъ, и той не разумѣваше какво говоряше, а азъ си бѣхъ престорилъ гласа ; ако да бѣше възможно въ туй си състояніе да ма познаваше, увѣренъ съмъ, преувѣренъ съмъ че той бы ми рекълъ. *Socię добрый*, почтениѣйшій Сосіе ! и кѣ са сумнява въ туй ? при сичко туй съ малко трудъ спечелихъ доста богатство, туй ма утѣшава ! о богыне Фероніе и азъ подирь малко свободенъ, искамъ да видѣ кой смѣе тогасъ да ма нарече съ мръсното онуй име, освѣнь само ако понапредъ ма прельсти съ нѣкоя добра монета !

Когато Сосій тѣй свърши высокія и величественный свой монологъ той вървѣше презъ една тѣсна улица която водяше къмъ цирка и близлежащитѣ здания. И като засука отъ единъ жгълъ намѣри са нечаянно предъ едно множество мъже, жены и дѣца, които на купища съ смѣхове и викове отивахъ сичкиты къмъ една и тѣзи страна ; тогасъ Сосій преди еще да са научи причината на туй шествіе повлече са и той съ множеството.

— Що става ? попыта той единъ младъ художникъ близо до него си, що става ? кждѣ бърза благословенныйгъ този народъ ? Да не раздава тѣзи нощъ нѣкой богатъ гражданинъ милостиня или храна ?

— Не, пріятелю, но нѣщо подобро отъ туй. Благородныйтъ Панса даде позволеніе на народа за да види звѣроветѣ дѣто са запрѣны . . . тако ма Хиркулеса ! имало, казвать, едни двама които утрѣ щѣли да ги видѣтъ не тѣй безопасно както ный.

— Прекрасно е зрѣлището, рече робѣтъ като послѣдува сега съ благодареніе бързото шествіе на множеството, и понеже утрѣ не ше мож да го видѣ, нека хвърля поне единъ погледъ тѣзи нощъ на тѣзи звѣрове.

— Най добръ, отговори художникътъ, левъ и тигръ не виждамы сѣкогы въ Помпея.